

Mala
Linda Benkovičová

Som
vašich
mužov

MARENČIN PT

Skutočný príbeh ženy, ktorej najväčšou
vášňou bolo zvádzať ženatých mužov...

LINDA BENKOVIČOVÁ

**mala som
vašich
mužov**

MARENČIN PT

© Linda Benkovičová 2016
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
546. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-728-9 (brož.)
ISBN 978-80-8114-728-9 (ePub)
ISBN 978-80-8114-728-9 (PDF)

Zora. Žije vo veľkom meste, má tesne po štyridsiatke. Nepotrebuje partnera nato, aby sa o ňu postaral. Finančne je nezávislá, má ideálne zamestnanie bez pracovnej doby, lepšie povedané – určuje si ju sama, pracuje z domu. Už neverí na lásku ani na šťastné manželstvo, no inak má v podstate všetko – krásny moderný byt, dosť peňazí na to, aby si mohla kúpiť, čo potrebuje aj čo nepotrebuje. Chodíva na exotické dovolenky, stravuje sa v luxusných reštauráciách a pravidelne chodí do sauny a na masáže. Okrem toho vyzerá prirodzene príťažlivo, vonkoncom nie je hlúpa, práve naopak, až priveľmi inteligentná. Tak, že je to väčšinou na škodu. Má vkus, svojský štýl, v čomkoľvek pôsobí jedinečne. Pohybuje sa s noblesou bez toho, aby si na tom dávala nejako špeciálne záležať. Vyžaruje z nej skrátka niečo nepomenovateľné, ľudia to zvyknú nazývať charizma alebo čaro osobnosti. Zora sama sa nad tým nikdy nezamýšľala. Je aká je a nerieši to. Jej najslabšou stránkou je podľa nej prílišná precitlivosť, tá je však dokonale skrytá pred vonkajším svetom. Dáva si dobrý pozor na to, aby vzbudzovala dojem, že je silná a nezávislá

žena. V skutočnosti ju však dokážu dojať úplné banality, sama nevie prečo, skrátka jej hocikedy príde ľúto.

No nad vlastným životom sa už nikdy nerozplače. Už nie. Sľúbila si to, keď mala dvadsaťsedem. Presne na svoje narodeniny. Teraz má štyridsať, práve je v parku a zatiaľ netuší, že dnes stretne niekoho, o kom si myslela, že ho už nikdy neuvidí. Niekoho, kto o nej vie všetko.

Život, ktorý istý čas viedla, by mnohí mohli považovať za amorálny, lenže jej na tom nezáleží. Stalo sa to už dávno a navyše – nebolo to tak vždy...

PRVÁ ČASŤ

1. kapitola

Zorino detstvo nebolo ružové. Možno aj preto, že všetko príliš prežívala. Odkedy sa pamätá, vždy bola citlivka. Pripúšťala si každý zážitok, pozitívny aj negatívny, všetko si priveľmi brala k srdcu. Zorina mama bola úžasná osoba, mali spolu krásny vzťah. Dalo by sa povedať, že Zora po celý život nahrádzala aj otca. Niežeby ten nebol prítomný. Práve naopak. Bol prítomný až príliš.

Do Zoriných ôsmich rokov bolo všetko relatívne v poriadku. Mama s otcom síce nikdy nemali veľa peňazí, v podstate žili od výplaty k výplate, ale snažili sa, najmä mama, aby Zora žiaden deficit nepocítovala. Ale samozrejme, že ho pocítovala, keď spolužiačky nosili do škôlky drahé bábiky, na ktoré jej rodičia nemali, a neskôr do školy oblečenie a topánky, o akých mohla Zora len snívať. Ale doma o tom nerozprávala. Vedela, že mama sa snaží, ako môže. A otec – kým mal prácu, dalo sa

to nejako prežiť. Sem-tam prišiel domov opitý, čo mamu nevýslovne štválo a vždy mu to vyčítala, ale inak mala Zora pocit, že ju má rád.

Zhoršovať sa to začalo, keď otca vyhodili z práce. Robil šoféra pre stavebnú firmu a raz, keď niekam viezol materiál, nabúral firemnou dodávkou do iného auta. Policajti mu, samozrejme, dali fúkať. A on, samozrejme, nafúkal. Z práce letel rýchlosťou blesku a vtedy sa pre Zoru a jej mamu začalo skutočné peklo. Otec si nehľadal nové miesto, ale naplno sa venoval svojej najväčšej záľube – chľastu. Pil už každý deň a bol čoraz agresívnejší a nepríjemnejší. Zory sa to spočiatku dotýkalo hlavne preto, že jej bolo ľúto mamy, ale neskôr už ani ona sama nezvládala ten nápor a stále častejšie sa snažila byť mimo domu. Mama sa s otcom síce po pár rokoch rozviedla, no stále bývali v byte spolu, keďže bol ich spoločným majetkom. Alica, Zorina mama, nemala na to, aby otca vyplatila a poslala z bytu preč. Obe ho museli nejako strpieť.

Keď mala Zora trinásť, zoznámila sa počas jedného zo svojich únikov z domu s partiou ľudí z mesta. Všetci boli od nej starší, ale brali ju a to jej imponovalo. So spolužiakmi a ľuďmi v jej veku si nikdy nerozumela, a tak bola väčšinou osamelá, prechádzala sa alebo si niekam sadla na lavičku a čítala. Čítanie pre ňu bolo útekem z re-

ality, odchádzala vtedy myslou do iného sveta a aspoň na chvíľu jej bolo dobre.

Do partie sa dostala v podstate náhodou, keď raz čítala v parku a prišla k nej skupinka chalanov s otázkou, či nemá cigaretu. Zora nemala, no chlapci v rozhovore pokračovali, začali sa zaujímať o to, čo číta. Zistila, že nie sú vôbec blbí, knihu poznali a vyznali sa v umení, filozofii, vedeli pútavo rozprávať o všetkom možnom. Zoru fascinovalo, že ju niekto berie vážne, považuje ju za rovnocennú, aj keď je mladšia.

Postupne sa zoznámila s celou komunitou ľudí, ktorí žili nespútaným životom, počúvali hudbu, filozofovali a čítali, stretávali sa v miestnom parku a pili víno. Ale nebolo to také pitie, aké poznala z domu. Títo ľudia sa nespíjali do nemoty, ale používali alkohol ako prostriedok na uvoľnenie, inšpiráciu, aspoň tak sa to vtedy Zore javilo.

Raz keď opäť bola v parku, prišiel k nej o dosť starší muž a predstavil sa jej ako Juraj. Začal sa s ňou rozprávať a za ten čas okolo prešlo niekoľko Zoriných kamarátov, všetci sa mu pozdravili a Zora videla, ako naňho pozerajú, v ich očiach bol obdiv, možno až zbožná úcta. Onedlho zistila, že tento človek je pre jej kamarátov niečo ako modla, guru. Bol najstarší z celej partie, každý ho poznal a každý chcel byť v jeho blízkosti, keď sa objavil. A on si teraz vybral Zoru.

Úplne nevinne sa spolu stretávali, rozprávali, Zore veľmi imponoval, lebo bol vzdelaný a vedel zaujímavo rozprávať o veciach, o ktorých ona nemala ani šajnu. Možno v ňom videla niečo ako náhradu za otca, ktorý na ňu úplne kašľal, alebo za mamu, ktorá na ňu síce nekašľala, ale bola takmer nonstop v práci, keďže sa snažila – ako jediný živiteľ rodiny – Zore poskytnúť najviac, ako len mohla.

Zore počas rozhovorov s Jurajom ani nenapadlo, že by mu mohlo ísť aj o niečo iné než debaty. Jednak sa voči nej nikdy neprejavoval žiadnym podozrivým spôsobom, jednak mala trinásť a on to vedel. Od ostatných kamošov sa dozvedela, že on má tridsaťsedem, a tak jej predstava, že by s ňou mohol chcieť niečo mať, pripadala úplne absurdná. No jej predpoklady sa v jeden deň zrútili ako hrad z piesku.

Ako obyčajne prišla do parku, keď bola mama v práci. Juraj tam bol s partiou chalanov, no keď ju zbadal, vzdialil sa od nich a prišiel k Zore. V ruke mal otvorenú fľašu vína, bolo v nej už len trochu, ponúkol Zoru. Nikdy predtým nepila a nechcela ani teraz, no Juraj ju presvedčil, aby to skúsila. Napila sa raz, potom znova. Od tejto chvíle si nič nepamätala. Zobudila sa až ráno, sama v neznámej izbe. Ležala v posteli nahá, príšerne ju bolela hlava a pod zadkom mala krvavú škvrnu. Veľmi

rýchlo pochopila, o čo ide. Chvíľu tomu neverila a potom sa zúfalo rozplakala. Takto si stratu panenstva rozhodne nepredstavovala. Teda vlastne – nepredstavovala si ju vôbec, mala na také veci ešte čas a vonkoncom o nich neuvažovala.

Pomaly vstala z postele, všetko ju bolelo. Snažila sa pozbierať svoje veci, ktoré boli rozhádzané po celej izbe, pri každom pohybe ju niečo zaboľelo a jej sa z očí nekontrolovane rinuli slzy. Keď sa ocitla pri stole, na ktorom ležala jedna jej ponožka, všimla si na ňom plastový balíček s bielym práškom. Totálne prepadla panike, došlo jej, že sa na nič nepamätá nie preto, že sa niekoľkokrát napila vína. Musel jej tam niečo dať. Až v tej chvíli si zhrozene uvedomila, že je vonku svetlo. Keď šla včera von, už sa stmievalo. Teraz je ráno. Nechcela si ani len predstaviť, čo musela prežívať jej mama, keď celú noc neprišla domov. Určite už zalarmovala políciu.

Zore bolo jasné, že sa z tohto bytu musí okamžite dostať. Rýchlo sa napriek bolestiam obliekla a s obavou otvorila dvere izby. Vystrašene prešla do kuchyne, nikto v nej nebol. Byt nebol veľký, ako zistila pri letmom pohľade okolo seba. Videla už len troje dverí. Jedny z nich viedli do kúpeľne, druhé na toaletu. Ako vzápätí s úľavou zistila, ani v jednej z miestností nikto nebol. S nádejou mykla kľučkou na posledných dverách a... boli zamknuté.

On ma tu zamkol – prebehlo jej myslou. Až teraz pocítila skutočný strach. V panike lomcovala kľúčkou, ale nič sa neudialo, dvere zostávali zamknuté a Zore sa po tvári spustil nový príval slz. Snažila sa ich zastaviť a upokojiť sa, vymyslieť, ako sa odtiaľ dostať. Opäť vošla do kuchyne a všimla si, že sa z nej dá vyjsť na balkón. Otvorila dvere a s obrovskou úľavou zistila, že je len na prvom poschodí. Z balkóna viedol hromozvod, po ktorom by sa mohla dostať dole. Neváhala ani sekundu a skúsila to.

Roztrhla si sveter a na konci to už nezvládla, takže padla z dosť veľkej výšky na zem a udrela sa. Ale bola preč z pasce. Netušila, kde je, len sa rozbehla a utekala smerom k ľuďom, ktorých videla v diaľke. Potom už malo všetko rýchly spád...

2. kapitola

Zorina mama skoro dostala infarkt, keď sa dozvedela, čo sa stalo. V živote sa nebála tak ako vtedy. Keď jej dcéra neprišla domov, zavolala políciu. Ráno, len čo Zora utiekla z Jurajovho bytu, bežala na zastávku MHD, kde stálo zopár žien. Oslovila milo vyzerajúcu staršiu pani, ktorej v skratke povedala, čo sa stalo. A že potrebuje drobné, aby z búdky mohla zavolať domov. Tá neváhala a hneď jej ich dala, Zora zavolala vydesenej mame, povedala, že je v poriadku a potom podala telefón panej, ktorá Alici nadiktovala, kde sa nachádzajú. Počkala na zastávke so Zorou a o niekoľko minút už boli pri nich policajti spolu s mamou. Ihneď Zoru zobrali ku gynekologičke a tam jej trauma pokračovala.

Žena okolo päťdesiatky Zoru vyšetrovala tak necitlivo, že jej znova bolo do plaču. Navyše na ňu pozerala s pohrdaním, a keď Zora s mamou vychádzali z ordinácie, doktorka si popod nos zahundrala, že v trinástich majú sex len cigán-

ky. Zore táto veta takmer roztrhla srdce, cítila sa ako špina, hoci za to, čo sa stalo, vôbec nemohla. Začala sa obviňovať, vravela si, že nemala chodiť do parku, že mala Juraja odhadnúť. V jej stále detskom mozgu prebiehali zmätené úvahy.

V tento deň Zora predčasne dospela a jej detstvo bolo nenávratne preč.

Po niekoľkých hodinách na polícii, kde Zora vypovedala a stále donekonečna opisovala, čo si pamätala, ich s mamou konečne poslali domov. Zora celý čas netúžila po inom, než po sprche, stála v nej dlho, zdalo sa jej, že snáď aj hodinu, no stále mala pocit, že jej telo je špinavé, poškvrnené, že sa toho hnusu už nikdy nezbaví. Hneď potom si šla ľahnúť a Alica ju hladkala po vlasoch, až kým jej dcéra nezaspala. Až potom sa rozplakala aj ona. Vyčítala si, že Zoru nechávala samu, že je zlá matka, že zlyhala. Pritom jediný, kto naozaj zlyhal, bol Zorin otec, ktorý práve v tej chvíli sťatý ležal vo vedľajšej izbe.

Zora sa snažila začleniť do normálneho života, no veľmi jej to nešlo. V triede bola ešte mlčanlivejšia než obyčajne, spolužiaci do nej neustále rýpali, no ona ich ignorovala. Do školy za ňou párkrát prišli nejakí vyšetrovatelia a v prítomnosti školskej psychologičky od nej chceli, aby im znova celú situáciu dopodrobna opísala. Spolužiaci síce netušili, o čo ide, no zazerali ešte viac.

Parku sa od toho incidentu vyhýbala a zo školy chodila rovno domov. Mama sa o ňu bála, a tak by ju von púšťala len s veľkou nevôľou, no Zora ani netúžila nikam chodiť. Zavrela sa doma v izbe, pustila si naplno hudbu, aby prekričala vrieskajúceho otca, a snažila sa čítať.

O niekoľko týždňov po tej udalosti šla ako zvyčajne zo školy, keď zrazu oproti sebe videla kráčať Juraja. Chcela sa otočiť a ujsť, ale zbadala ho neskoro, už nemala šancu. Priskočil k nej, schytil ju za ruku a zatiahol k najbližším kríkom.

„Tak ty si ma udala, ty kurva?“ zreval na ňu.

Zora myslela, že sa zrúti, odpadne, bála sa tak, že nemohla ani kričať, hoci ťažko povedať, či by sa vôbec odvážila, keby aj mohla. Nejakým zázrakom sa mu vytrhla a bežala preč.

„Veď ja si ťa nájdem,“ počula ešte za sebou.

Podobná situácia sa zopakovala ešte dvakrát. Zora sa bála chodiť už aj do školy. Najskôr nechcela mame nič hovoriť, aby nemala strach, no keď si ju Juraj počkal pred školou po tretí raz, už to nevydržala. Vyhrážal sa jej a ona mu sľúbila, že trestné oznámenie stiahne. Doma o všetkom povedala mame, no tá nesúhlasila a trvala na tom, že zavolajú na políciu a povedia vyšetrovateľom o Jurajových vyhrážkach. Zora už ale nevládala. Chcela mať od všetkého pokoj, od policajtov, od Juraja, od otca... V noci nemohla spávať a cez deň

bola nesústredená, triasla sa, mala strach. Zorina mama napokon súhlasila s tým, že trestné oznámenie stiahnu. A po nejakom čase intenzívneho rozmýšľania sa rozhodla, že si požičia peniaze a spolu so Zorou sa odsťahuje do iného mesta. Ona si pohľadá novú prácu a Zore nájde psychológa, aby sa s tým všetkým vyrovnala. Videla, že sa jej stav stále zhoršuje, a bolo jej veľmi ľúto, že jej nevie pomôcť.

O mesiac sa už Zora s mamou sťahovali do iného mesta, do prenajatého bytu, vzdialeného stovky kilometrov od ich bývalého domova.